

DISSERTATIO THEOLOGICA
DE
NON PVBLICANDIS
PROHIBENTE CHRISTO,
IPSIVS
MIRACVLIS,

QVAM
PRAESIDE
CHRISTOPH. MATTHÆO
PFAFFIO,

SS. THEOL. DOCT. ET PROF. PRIMARIO,
VNIVERSITATIS CANCELLARIO,
ABBATE LAVREACENSI,
D. II. IVNII A. MDCCLII.

IN AVLA THEOLOGORVM NOVA

DEFENDENT

M. FRIDERICVS DAVID SPINDLER,
NEOSTADIENSIS,

ET

M. BENIAMIN CHRISTOPH. SCHMIDLIN,
MÜNCHINGENSIS.
S. THEOL. STUDIOSI IN ILL. STIP.

TVBINGAE
LITTERIS ERHARDIANIS.

oll. diss. A
30 08, 19

Diss. H. 208. (19.)

Sächs.
Landes-
Bibl.

PRÆFATIO.

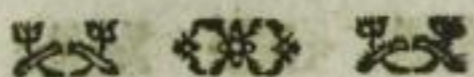
Mirum videri possit, Christum jussisse subinde, ne manifestarentur ipsius miracula Matth. VIII. 4. IX. 30. XII. 16. 17. Marc. III. 12. V. 43. VII. 36. VIII. 26. cùm tamen aliàs contrarium jusserit Matth. XI. 4. 5. Marc. V. 19. Luc. VIII. 39. atque eapropter miracula patrauerit, ut ex iis patesceret, ipsum esse Messiam Matth. IX. 6. Luc. XI. 20. Joh. V. 36. X. 25. 38. XIV. 10. 11. XV. 24. XX. 30. 31. cùm

A

&

& lex gratitudinis poposcerit à sanatis, ut manifestarent miracula in ipsis à Christo patrata, & celebrarent ipsius laudes Luc. XVII. 15. 18. cùm & lex divina de laudando Deo, ejus operibus & miraculis fit indispensabilis Ps. XCVI. 3. CIII. 22. cùm denique impossibile fuerit, ut palàm à Christo gesta tanta opera in notitiam hominum non venirent Matth. X. 26. 27. Ita & prohibuit discipulis manifestationem visionis & transfigurationis in monte Matth. XVII. 9. & injunxit, ne cui dicerent, quòd esset Messias Matth. XVI. 20. cùm tamen Sacerdoti summo rotundè responderit, Messiam se esse Marc. XIV. 61. 62. Itane ergò occultandum erat fidei salvificæ objectum, occultanda erat Evangelii summa? Digna est difficultas, quam solvamus, maximè & eapropter, quòd ex hoc ipso medio termino miracula Christi suspecta reddere conatus est TH. WOOLSTON, incredulorum ex Anglis nuper alter coryphæus.

§. 1.

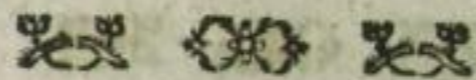
rationes hujus prohibitionis vel quærendæ sunt in Christo ipso, vel in iis, quos sanavit, vel qui illa viderant, vel in discipulis Christi iisque, queis istæ prohibitiones factæ fuere, vel in iis, queis manifestari poterant, vel in modo hujus manifestationis, vel in illius infaustis sequelis, vel in miraculis ipsis palàm aut privatim patratís. Patebit hinc, num prohibitiones istæ fuerint absolutæ vel ad certum saltem tempus restrictæ, quæ & alia prohibitio aliam rationem habuerit. Aut desperandum est de solutione hujus difficultatis, dicendumque, rationes hujus prohibitionis nos latere prorsus, quod ferè edixit WITSIVS in melet. Leid. p. 353. ubi de hâc quæstione datâ opera agit.

§. 2.

Si Christum ipsum respexeris, vel dici possit, Christum injunxisse silentium hoc, ut eò magis acueret vulgandi desiderium, juxta illud:

nitimur in vetitum semper cupimusque negata,

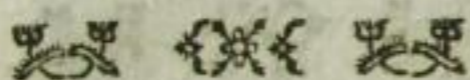
vel, ut experimentum caperet gratitudinis miraculose à se sanatorum, ita LIGHTFOOTVS, vel noluisse Christum videri violatorem legis Mosaicæ, quòd leprosum, quòd filiam Jairi mortuam attigisset Lev. V. 2. 3. XXI. 1. ita

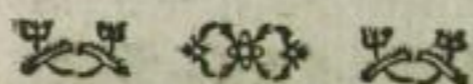
HARDVINVS, vel quia tùm fuerit in statu exinanitionis, ita DORSCHVS, vel, ut constaret hinc, quàm alienus esset ab omni vanâ jaçtantia, quàm modestus Jes. XLII. 2. Joh. VIII. 50. Phil. II. 6. ita TERTVLLIANVS, ORIGENES, AMBROSIVS, HILARIVS, HIERONYMVS, CHRYSOSTOMVS, GREGORIUS M. BEDA, THEOPHYLACTVS, EUTHYMIVS, & permulti ex recentioribus. Ita DANNHAWERVS: Nemini *inquit*, dixeris, *scilicet*, *quasi ego famam tanquàm miraculi mercedem ambirem*, in idea boni interpretis p. 27. AGATHO, Pontifex Romanus provocat hic ad duplicem in Christo voluntatem, divinam, juxta quam voluerit, ut manifestarentur miracula sua, humanam, secundum quam noluerit, in ep. ad Imperatores Heraclium & Tiberium, quæ habetur Act. IV. Concilii CP. III. seu Oecumenici VI. contra Monotheletas habiti. Ita & THOMAS Aquinas in summâ Theologiæ P. III. qu. 13. sub finem. GREGORIUS de VALENTIA putat, Christum noluisse, ut miracula sua manifestarentur, voluntate inefficaci & conditionatâ, ne videretur jaçtabundus, voluisse autem, ut publicarentur, voluntate efficaci, propter gloriam Dei, eo ferè modo, quo deprecatus fuerit calicem, quem tamen lubenter ebiberit. Vide Comment. Theol. T. IV. disp. I. qu. 13. sub finem.

§. 3.

Ex hisce rationibus vix una placet. Quod enim primam concernit, etsi Christus subinde & simulaverit, & diffi-

dissimulaverit Luc. XXIV. 28. Joh. VII. 8. 10. & subinde suos dissimulare jussisse videatur Luc. XVII. 10. servus enim, qui fecit omnia, quæ jussus est, non videtur dici posse inutilis, nisi ex modestiâ ita se velit nuncupare, tamen hoc stratagemate non habebat opus Christus, qui norât, quàm proni ad miracula illa benefica in ipsis patrata essent homines sanati. Sed & secunda ob eandem rationem non valet, nec & ob hanc, quia non opus habebat Christus ejusmodi experimento, qui probè sciebat, quid in homine esset Joh. II. 25. Adde, ingratum propter jussum Christi facilè se excusaturum. **HARDVINI** sententia nimis longè petita est, & duo saltem loca tangit, ut taceam, Christum aliàs testatum fecisse, quòd legem ceremonialem abrogaret. Vide saltem Matth. XII. 1. sqq. Status porrò exinanitionis tàm non publicationi miraculorum obest, quàm miracula ipsa, quæ fecit ad gloriam suam manifestandam Joh. II. 11. & aliàs manifestare jussit & eam ob causam maximam partem patravit palàm. Sparsit in hoc statu Christus divinitatis radios, uti humilitatis abundantissima dedit specimina. Sed nec voluntas humana Christi voluntati divinæ opponi debet, cum & volitiones hujus & illius naturæ in unum confluant ἀπολέεσμα, excepto loco de bibendo calice, ubi volitio vel potius infirmitas humana naturalis in divinam voluntatem se resignavit. Mitius de **GREGORII** de **VALENTIA** conjecturâ senseris.

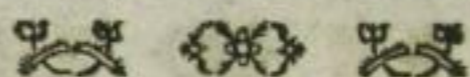

§. 4.

Si respexeris sanatos à Christo, vel eos, qui in miracula ejus videbant, aliæ prohibitionis causæ fingi possunt, vel tradi. Ita certè leproso Matth. VIII. 4. injunxit Christus, ne miraculum patefaceret, donec se ostenderet Sacerdoti, qui aliàs, si nôffet, Jesum ipsum curâsse, immundum eum ex invidiâ declaraturus forsân erat. Rectè ita EPISCOPIVS in resp. ad qu. II. ubi datâ operâ hoc thema tractat. Communis hæc sententia est, cui tamen refragatur CHRYSOSTOMVS ad h. I. HIERONYMVS hanc putat rationem esse: *Quid erat necesse, ut sermone jactaret, quod corpore præferebat?* Sed hoc ficulneum est. Lex gratitudinis poscebat, ut gloria Deo daretur, & ex eo, quòd mundus erat, constare nondum poterat, ipsum antea immundum fuisse. Nimiumque probat hoc argumentum. Ita enim nullum miraculum ferè propalandum erat. Ast peculiaris hic casus est, qualis & iste Marc. III. 12. ubi Christus videtur dæmonibus in obsessis, esse ipsum Filium Dei, clamantibus silentium indixisse, non sanatis ipsis Marc. I. 25. Luc. IV. 35. Non conveniebat quippe, ut dæmones præcones Evangelii essent, licet nihilominus ipsorum, hostium scilicet, testimonium valeret eò magis. Nec dici quoque potest, sanatis à Christo inhibitam fuisse istam miraculorum propalationem, quia hoc Apostolorum privum fuerit munus, quæ HILARII sententia est. Falsum quippe hoc, si saltem consideraveris, Christum jussisse & alios, ut miracula sua manifestarent. Vide supra

§. I.

§. 1. Sunt ergo complures, qui putant, his & illis sanatis inhibitam fuisse miraculi manifestationem, ne viderentur ex compacto & per collusionem cum Christo egisse & ab hoc fuisse subornati. Non inepta hæc conjectura est apud eos, quos palàm Christus haud sanavit & quos ægros fuisse non omninò constiterat. Vide ill. MOSHEMII heilige Reden loco infra citando. Jam & sunt, qui existimant, miraculorum manifestationem illis maximè fuisse interdictam, qui ea jaëtabundi & cum insectatione Pharisæorum & Sacerdotum, qui jam in necem Christi, cujus verò tempus nondum venerat Luc. XIII. 32. 33. Joh. VII. 8. 30. VIII. 20. conspirarant Matth. XII. 14. sqq. Marc. III. 6. sqq. Joh. V. 16. VII. 19. 25. 44. VIII. 40. 59. propalaturi essent, qui & odium Judæorum in se quoque versuri erant, ad martyrium inepti. Vide GARISSOLIVM de Christo Mediatore p. 136. Hinc & WHITBY, Theologus Anglus ad Matth. IX. 30. putat, distinguendum hinc esse inter Judæos & gentiles, Christum probibuisse saltem miracula sua propalare inter illos, non inter hos, quod tamen secus se habere videtur Marc. VII. 31. 32. ubi Christus in mediâ Decapoli, cujus civitates quidem præcise determinare haud nôrunt Geographi sacri, sed quæ tamen gentiles in sinu suo æquè fovebat ac Judæos, miraculum in muto & surdo patratum manifestare prohibuit comm. 36. Aliter hoc inflectit AUGVSTINVS in quæst. 77. ad N. T. ubi: *Istud in finibus gestum est gentilium, quibus adhuc tempus prædicandi non erat.* Sed ficulneum hoc, cum confet,

stet, Christum tūm jam temporis plurima miracula inter gentiles patrâsse.

§. 5.

Ita & in illis, queis manifestari poterant Christi miracula, prohibitionis rationes quærere possis. Quid opus erat, Sacerdotes & Phariseos ante tempus, uti diximus, irritare? Ita præcipuè MALDONATUS. Ast cur aliâs voluit Christus, ut miracula, quæ patrârat, manifestarentur. Vide supra §. 1. Cur miracula patravit, præsentibus Phariseis, cur patravit palam? Sed, quid conveniebat, miracula annunciare indignis? Ita LIGHTFOOTVS, ita & SAL. LOWE, cujus existat antidotum contra WOOLSTONVM, cui adjacet an account of our Saviour's conduct with regard to the publishing or concealing his miracles London 1729. 8. Certè enim sanctum non dandum erat canibus nec margaritæ porcis projiciendæ Matth. VII. 6. Ita Betfaidæi indigni erant, queis narraretur miraculum à cæco sanato Marc. VIII. 26. Hinc nec Nazareti potuit multa miracula facere Matth. XIII. 58. Marc. VI. 5. Sed & contra hanc rationem militat, quod contra priorem diximus.

§. 6.

Ex modo promulgationis quoque argui possit prohibitionis ratio. De illo jam diximus §. 4. ubi diximus, noluisse Christum, ut promulgarentur miracula à jactabundis & cum insectatione Sacerdotum & Phariseorum.

§. 7.

§. 7.

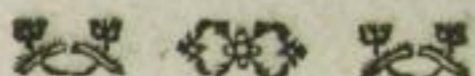
Potuit & Christus prohibere hanc promulgationem propter infaustas ejusdem sequelas, ne, uti diximus, ante tempus raperetur ad necem, ne multitudine ægrotorum opprimeretur, ne seditionem excitaret & populus eum ad regnum capeffendum raperet, quæ est sententia CLERICI, WHITBII, OLEARII, & vel maximè LOCKII de rationalitate Christianismi P.I.C.8. itemque GAILLARDI in specimine quæstionum de Filio hominis qu. 3. quæ hæc est, *cur Jesus interdixerit discipulis suis, ut nemini dicerent, eum esse Christum, cum ipse Filium hominis se passim appellaverit, ut se Christum esse significaret?* At, cur ergò palam, coram populo, coram Sacerdotibus & Pharisæis patravit miracula, cur rotundè professus est, se esse Messiam, se esse Filium Dei?

§. 8.

Sunt &, qui putant, prohibuisse Christum promulgationem miraculorum suorum, donec alia accederent, prioribus eò majorem fidem conciliatura, donec sigillum miraculis suis imponeret ipsius resurrectio Matth. XVII. 9. Sed cur miracula aliàs jussit promulgare, antequàm ea multiplicasset, ante resurrectionem suam?

§. 9.

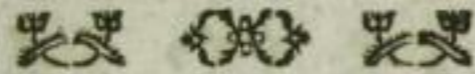
Nova ratio prohibitionis est, quam excogitavit GREGORIUS M. adoptavit postea THOMAS Aquinas. Ita verò ille: *Quærendum nobis est, quid sit hoc, quod ipse omnipotens, cui hoc est velle, quod posse, & taceri virtutes suas voluit, & tamen ab his, qui illuminati sunt, quasi invitatus indicatur, nisi, quòd*
B *servis*

servis suis se sequentibus exemplum dedit, ut ipsi quidem virtutes suas occultari desiderent, & tamen, ut alii eorum exemplo proficiant, prodantur inviti, & facta quidem sua occultando se ipsos custodiant, sed, dum produntur inviti, bona ad proximos suos exempla transmittant. Occulentur ergò studio, necessitate publicentur, & eorum occultatio sit custodia propria, eorumque publicatio sit utilitas aliena. Moralium L. XIX. §. 36. Ita & THOMAS in summa Theol. P. III. qu. 13. versus finem & qu. 44. art. 3. sub finem. Sed cur aliàs Christus jussit promulgare miracula sua? Fuitne hoc contrarium ipsius humilitati?

§. 10.

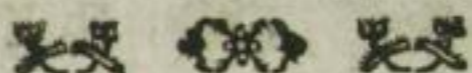
Alii alias allegant rationes. Ita THEOPHYLACTVS putat, Christum ex misericordiâ erga Betsaidæos jussisse cæcum abs se sanatum, ne miraculum extra vicum patratum in vico divulgaret, ne damnatio eorum redderetur gravior, si & hoc miraculum sprevisset. Eundem in modum HAMMONDVS ad Matth. VIII. 4. scribit, Christum, quòd Pharisæorum damnationem nollet aggravare, voluisse subinde, ne illis patefierent miracula, ut ignorantiam prætexere possent. Luc. XXIII. 24. Act. III. 17. XIII. 27. 1. Cor. II. 8. Alii causantur, Christum eapropter noluisse miracula sua prædicari, quia voluerit, ut sine istâ prædicatione ex re ipsâ arguerent homines, illum esse Messiam Matth. XI. 4. 5. Ita CLERICVS ad HAMMONDI l. c. Ita & ill. MOSHEMIVS in den heiligen Reden P. IV. p. 152. putat, prohibitum fuisse iis, qui mutum & surdum ad Christum duxerant Marc. VII. 36. ne
mi-

miraculum divulgarent, quoniam vilibus ejusmodi homuncionibus fidem haud habituri fuissent homines, quoniam eorum præconio opus haud habuerit Christus, ipse miracula sua prædicaturus, quoniam, si abiissent, hoc miraculum propalaturi, sic à Christi sequelâ fuissent abducti, quoniam odium Phariseorum, à quo ipsos liberare voluerit Christus, sic sibi conciliaturi fuissent, &c. &c. Forsan plures ejusmodi conjecturas apud Homiletas ad Evangelium ad Rom. XII. Trinit. inveneris. Non vacat verò jam, postillas evolvere, in quibus valdè hospes sum, novam licet, si visum fuerit, daturus, jam olim promissam.

§. II.

Hisce præmissis, crediderim in genere, Christum noluisse, ut miracula sua divulgarentur, ex humilitate, ut ostenderet, quàm alienus esset ab omni jactantiâ, voluisse tamen & subinde, ut manifestarentur, ad populum de veritate officii sui Messiani convincendum, quemadmodum & subinde radios divinitatis sparsit, & specimina humilitatis dedit. Ita &, licet jussisset subinde, ne divulgarentur, scilicet cum jactantiâ & insectatione Sacerdotum & Phariseorum incongruâ, miracula sua, sine ullo tamen dubio complacitum habuit in ipsorum divulgatione congruâ, ad gloriam Dei manifestandam & deprædicandam unice directâ Tob. XII. 8. Joh. II. 11. Sed & dantur hujus & illius prohibitionis rationes speciales, qualem ad Matth. VIII. 4. allegavimus, quam & autor operis imperfecti in Matthæum affert. Ita & duobus cæcis à se sanatis prohibuit publicationem miraculi, quod patrârat

privatim in domo, ne videretur ex compacto & per collusionem cum ipsis egisse Matth. IX. 30. Sic rectè EPISCOPIVS l. c. Ita & sanatis multis injunxit Matth. XII. 16. ne ipsum manifestarent Phariseis, quos tùm nimium irritare nolebat, cùm in necem ipsius conspirassent comm. 14. Ita cæco extra Betsaidam curato interdixit, in vicum hunc abire, ut miraculum publicaret Marc. VIII. 26. propter summam Betsaidarum indignitatem Matth. XI. 21. qui aliàs coram Phariseis, & his indignissimis, miracula fecit, alio ex capite, ut absurdam eorum blasphemiam, quâ causabantur, ejicere illum dæmonia per principem dæmoniorum, publicè retunderet. Nec tamen negamus, potuisse & Christo esse alias rationes, nobis occultas, cur miracula hæc & illa evulgare hîc & nunc prohibuerit.

§. 12.

Diximus, eos, qui contra jussum Christi miracula ipsius dignis & congruis modis evulgârint, non peccâsse. Dissentiunt hîc Theologi. Vide saltem ill. MOSHEMIVM l. c. Sed & quæstionem hanc movent Scholastici, in specie THOMAS Aquinas, in summâ Theol. secundâ secundæ qu. 104. art. 4. num semper Deo mandanti obediendum sit, num nullus detur casus, quo liceat contra præceptum divinum agere? Certè, ita illi, peccaturus erat Abrahamus, si, jubente Deo, filium maclâssent, peccârunt Israëlitæ, furto commisso in Ægyptios, peccavit Hoseas meretricem ducendo, peccaturus fuisset, certè contra principia œconomica juvenis, si omnia vendidisset Matth. XIX. 21. & quæ ejusmodi alia sunt.

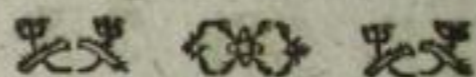
sunt. Malè hæc. Quod nostrum casum attinet, utique peccâisset leprosus sanatus, si sanationem suam vulgâisset, antequàm Sacerdoti se monstrâisset, cæcus sanatus, si Betsaidæ narrâisset, se visum recuperâsse à Christo. Sed reliqui ferè omnes non peccârunt. Neque enim Christus ipsis simpliciter divulgationem miraculorum suorum prohibuerat, sed saltem cum jactatione incongruâ & insectatione Sacerdotum & Pharisæorum junctam, ut diximus.

§. 13.

Ast cur noluit Christus, ut visio ita montana & transfiguratio ipsius à discipulis vulgaretur, cur voluit, ut differretur hæc promulgatio usque ad resurrectionem suam Matth. XVII. 9. Responsio est in promptu, quia fidem his testibus haud habituri erant Judæi, unicis illis & solitariis, rem haud palàm gestam narrantibus, fanaticorum vel impostorum potius loco habendis, donec accederet miraculum summum resurrectionis Christi, cætera omnia solennissimè firmaturum. Accedit & hoc, quòd Christus, postulantibus Judæis, ut signum de cælo daret, repulsam jam dederat Matth. XII. 39. XVI. 4. Paruere discipuli. Vide Joh. I. 14. 2. Pet. I. 18.

§. 14.

Sed cur prohibuit Christus Apostolis, prædicare, quòd ipse esset Messias? Matth. XVI. 20. Marc. VIII. 30. Luc. IX. 21. Et heic ratio in propatulo est. Quia, ut ex exemplo Petri apparet Matth. XVI. 22. de regno Messiano præjudicia Judaica fovebant adhuc, nec capere poterant, Messiam occidendum.

dendum. Certè non prohibuit genuinam Messiaë prædicationem, ad quam tùm nondum fuerant apti satis. Vide GAILLARDVM l. c. Alias rationes supra memoratas non excludimus.

§. 15.

Cur itaque, ais, injunxit illis, ut prædicarent, regnum Messiaë adventasse, si ad hanc prædicationem nondum fuere apti? Respondeo, hanc prædicationem in genere ipsis fuisse injunctam, injunctumque insimul, ut genuinam Messiaë ideam sibi compararent, aptosque per consequens ad hanc prædicationem se redderent. Suffecerint hæc ad quæstiones has, sanè quàm momentosas!

POSTFATIO.

Hæc postquàm scripseramus, sub oculos labitur celeberrimi mihiq̄ amicissimi Gœttingensium Theologi, CHRISTOPH. AVG. HEVMANNI *dissertatio* A. 1747. edita, in quâ *illustrantur loca illa, quibus Christus legitur vetuisse publicari suum aliquod miraculum.* Video, Virum doctissimum aliam inire semitam. Sed

*diversum sentire duos de rebus iisdem,
incolumi licuit semper amicitia.*

Coll. diss. A. 208, misc. 19